

El PSC, una 'secció' del PSOE

Des de l'octubre passat, en què el PSC-PSOE va celebrar el seu VI congrés, fins al nomenament dels ministres catalans en el nou gabinet de Felipe González, l'acostament entre totes dues formacions polítiques ha estat una constant en la seva trajectòria.

La setmana passada, el secretari general del PSOE d'Andalusia (PSOE-A), **Carlos Sanjuán**, va saltar a l'actualitat política per unes declaracions en què acusava el PSC-PSOE d'"*abertzalisme*" i de fer "ostentació de la presència de catalans en el nou govern de **Felipe González**". Carlos Sanjuán, a l'endemà, desmentia les seves declaracions i atribuïa a interessos "torçuts" d'alguna persona la versió facilitada a la premsa.

La resposta a Carlos Sanjuán, paral·lela al seu desmentiment, no va fer-se esperar. Així, mentre el president de la Junta d'Andalusia, **Manuel Chaves**, afirmava que les decisions del govern espanyol es prenen independentment de l'origen dels ministres, **Josep Maria Sala**, secretari d'organització del PSC-PSOE, evitava entrar en polèmica amb el president del PSOE-A, argumentant que la satisfacció que havia manifestat el seu partit venia perquè la presència de ministres catalans en el govern de Madrid no era "habitual al llarg de la història".

Aquest fet, malgrat les aparences, va més enllà d'un hipotètic temor andalús a l'actuació política dels ministres catalans en el govern espanyol. Carlos Sanjuán és una persona afí a l'anterior vice-president del govern de l'estat, **Alfonso Guerra**, i és evident que el sector *guerrista* del PSOE sí que tem la pèrdua de poder que ha representat la dimissió del vice-president andalús. Segons això, la circumstància que hi hagi més o menys presència del PSC-PSOE al govern espanyol

hauria estat tan sols una excusa per vehicular, en aquest cas concret, el desencant d'un membre del sector *guerrista*. I per aquesta raó, Josep M. Sala, considerat també un home d'Alfonso Guerra, declinava polemitzar amb el seu company de files andalús.

El que posa de manifest l'anècdota exposada, però, és que la distància existent entre el PSC-PSOE cada vegada és menor, fins al punt que membres del PSC comencen a manifestar privadament un cert malestar per l'acostament del

seu partit al PSOE; apropament que, en algunes ocasions, arriba a ser tan accentuat que resulta difícil establir les diferències entre totes dues formacions polítiques.

Per aquest motiu, des del PSC-PSOE, com a contrapès, es tracta de donar una imatge d'independència i homogeneïtat, com ho demostra la prevista presència, diumenge 7 d'abril, dels tres membres del PSC al govern espanyol en l'inici de la pre-campanya de les eleccions municipals del 26 de

maig. En aquest acte volen presentar el nou vice-president del govern espanyol, **Narcís Serra**, i els dos ministres catalans, **Jordi Solé Tura** i **Josep Borrell**, com a "homes del PSC"; cosa no gaire difícil en els dos primers, però més complexa en el cas de Josep Borrell, que ha fet la seva carrera política a Madrid i que acostuma a vincular-se al PSC-PSOE només en els períodes electorals.

Jaime Sobrequés, secre-

tari dels mitjans de comunicació del PSC-PSOE, admet a EL TEMPS l'existència d'un acostament entre el seu partit i el PSOE, tot i que aquest apropament és valorat pel PSC des d'un punt de vista totalment positiu. Respecte a les possibles discrepàncies internes, **Jaime Sobrequés** és rotund i afirma que el PSC-PSOE és "un dels partits més cohesionats de tota l'Europa Occidental", i que les úniques divergències vénen dels "adversaris polítics del PSC".

L'apropament del PSC-PSOE al PSOE va començar a gestar-se l'octubre passat, durant el VI congrés del PSC celebrat a Girona, al qual van assistir, el dia de la clausura, **Felipe González** i **Txiki Benegas**. Un mes més tard, pel novembre, en el XXXII congrés del PSOE, **Raimon Obiols** entrava a formar part del consell executiu d'aquest partit i **Josep Maria Sala** i **Salvador Clotas** eren reelegits en els seus càrrecs. La poca distància existent entre les dues formacions polítiques va escurçar-se encara més a principis d'any, quan Felipe González va nomenar **Narcís Serra** vice-president del govern espanyol i **Jordi Solé Tura** i **Josep Borrell**, ministres del mateix gabinet.

A partir d'aquest moment es va posar de manifest l'estreta vinculació entre els socialistes catalans i el PSOE, ja que es mostrava a la llum pública l'entrada d'homes del PSC en el complex entreteixit polític presidit per Felipe González i, també, conseqüentment, en el joc de famílies que d'uns anys ençà caracteritza els socialistes espanyols.

En la pàgina de l'esquerra, Narcís Serra, Txiqui Benegas i Raimon Obiols. Dalt, Felipe González.

ARXIU

En aquesta línia, fou **Eduard Martín Toval**, portaveu del Grup Parlamentari Socialista al Congrés espanyol, i *guerrista* fins a la medul·la, qui va trencar el foc. En unes declaracions a Ràdio Nacional d'Espanya Martín Toval qualificava de "decisió salomònica" el nomenament de Narcís Serra com a vice-president, ja que d'aquesta forma no s'optava per cap persona de les *famílies* de Guerra o **Solchaga**. Sobre el nou vice-president espanyol, Martín Toval va dir: "Gran pianista".

La reacció a les declaracions d'Eduard Martín Toval va ser immediata. Des de Catalunya el sector *anti-guerrista* va opinar que el president del Grup Parlamentari Socialista havia "desafinat". Per contra, els *guer-ristes* catalans van mostrar-se més cauts en les seves manifestacions, ja que la presència de Narcís Se-

rra a la vice-presidència del govern espanyol no els semblava del tot malament. De fet, esperen que el nou vice-president serveixi d'*home pont* entre l'*aparell* del PSOE, controlat per Alfonso Guerra i el govern espanyol, amb supremacia *carlista* (Solchaga). Així, Narcís Serra i Eduard Martín Toval, a poc del nomenament del primer, ja van mantenir un primera entrevista, considerada positiva per tothom.

En el context de les *famílies*, s'ha de comentar que els membres catalans del govern no s'han escapat de les etiquetes. Jordi Solé Tura és considerat des de Madrid com una persona *anti-guerrista*. Per la seva banda, Josep Borrell —aquest sí, *anti-guerrista* declarat—, tot i no ser un home de Solchaga, ha mantingut bones relacions amb el ministre d'Economia espanyol, que l'ha

deixat fer, i fins i tot li ha atorgat espai per a un cert personalisme.

Continuant amb Josep Borrell, el cartipàs que l'espera, per començar, al Ministeri d'Obres Públiques i Comunicacions té unes sigles ben concretes: TGV. Les declaracions de Felipe González respecte a la "catàstrofe econòmica" que significaria la construcció del tram del Tren de Gran Velocitat entre Barcelona i la Jonquera, han posat de nou a prova la capacitat de reacció política dels socialistes catalans. **Pasqual Maragall**, com era de preveure, no ha volgut polemitzar amb Felipe González. Per obvis motius electorals, per no trencar la imatge d'homogeneïtat que volen donar des del PSC-PSOE, i també perquè l'alcalde de Barcelona és amic personal de Narcís Serra, i aquest, per la seva banda, manté una

estreta relació amb el president del govern espanyol.

Pasqual Maragall, doncs, va limitar-se a declarar que el TGV era "un gran projecte i necessari per a Barcelona". Josep Borrell, pel seu costat, totalment conciliador, va declarar només que el govern no havia "exclòs la realització de cap projecte sobre el Tren de Gran Velocitat".

Rosa Conde, ministra portaveu del govern espanyol, afí a Alfonso Guerra però fidel a Felipe González, en la conferència de premsa en què va tractar-se, entre altres, el tema del TGV, va dir, significativament, que "no hi haurà preferències especials perquè es tracti d'una secció del partit a la qual pertany el vice-president". Amb això considerava que Serra pertanyia a una "secció" del PSOE. Secció anomenada, òbviament, PSC.

Eduard Company